

Läsdagbok

“Låt den rätte komma in” – John Ajvide Lindqvist

Lördag 20 september 2008, 18:16

sidorna 7-30

Nu har jag börjat läsa boken "Låt den rätte komma in". Jag hoppas verkligen jag tycker om den, så att det är värt den mödan jag lagt ner för att få tag i den.

Berättelsens början utspelar sig på hösten, år 1981. I de första sidorna lär man känna tolvårige Oskar och fyrtiofemårige Håkan.

I skolan är Oskar lite av en hackkyckling. På rasterna gömmer han sig för Jonny Forsberg och de andra killarna, som tvingar honom att grymta och skrika som en gris för att inte bli slagen. Just det hände den här dagen.

På rasten smög han ner till toaletten för att kolla om han hade kissat på sig. Han hade läst på en broschyr på apoteket att han hade inkontinens, något som äldre damer hade. Oskar hade inte berättat det för någon, inte ens för sin mamma. Plötsligt kom Jonny Forsberg med de andra, och Oskar låste in sig på toaletten för att undkomma bestraffning. Till slut kom Oskar ut och killarna tvingade honom att grymta som en gris, vilket han gjorde. Killarna skrattade och Oskar kände sig tung för att han låtit sig göra sig till åtlöje.

Håkan tvingades att flytta från Norrköping till Blackberg. Jag tror att anledningen är att han har begått ett brott, möjligen ett mord. Min första tanke om Håkan är att han verkar vara lite schizofren, att han har en inre röst som styr honom litegrann.

Den stora händelsen är när Håkan är i skogen och väntar på någon, vem som helst. Så kommer den utvalde, en ung kille som är på väg till träningen. Killen svarar bara vänligt på Håkans fråga om hur mycket klockan är. Det blev hans död. Upphängd upp och ner i ett träd med halsen uppskuren, tömd på blod.

Torsdag 25 september, 21:20

sidorna 30-65

Jag inte skrivit på ett tag, men jag sa försöka sammanfatta det så gott det går.

Det är något annorlunda med Oskar. Han låtsas ibland att han är en mördare och hugger med en kniv i träd. En kväll när han gick ut på gården för att göra sig av med den ilska han hade i kroppen kommer någon han aldrig hade sett tidigare. En liten flicka med svart hår. Hon var nyinflyttad i porten bredvid Oskar. Det var kallt ute, men ändå hade hon bara en tunn tröja, hon verkade inte frysa alls.

Oskar blev nyfiken på den lilla flickan. Han började därför gå ut varje kväll, för att förhoppningsvis få träffa henne. Hon var där ute, vid lekplatsen på gården, varje kväll. Oskar låtsades bli förvånad när de träffas, men innerst inne var det precis vad han räknat med och han önskade att han skulle lära känna henne bättre. Han fick till slut veta hennes namn, Eli, och att hon var runt hans ålder.

En dag fick flickan låna Oskars Rubiks kub. När han fick tillbaka den dagen efter är den löst. Det var något annorlunda med henne. En kväll när de träffas, försökte hon bita Oskar på halsen. Som en vampyr.

På en bar någonstans satt några män, ett gäng alkoholister. Plötsligt kom en man de aldrig hade sett förut, han betedde sig underligt. Han bjöd en man i gänget på whiskey.

Jag tror att det är Håkan som kom in på puben. Man får den känslan av beteendet, och att inte verkar riktigt klar i huvudet.

Det mest spännande har jag precis läst, och nu är det svårt att lägga ifrån sig boken. Det finns något samband mellan Håkan och flickan, Eli, som Oskar har träffat. Helt plötsligt i boken kommer det dialoger, där man inte vet vilka som pratar. Nu har jag kommit fram till att jag tror att det är just Håkan och Eli. Det visar sig att de pratar om kuben som hon lånat av Oskar och att Håkan har varit ute och druckit. Något mer spännande är också att Håkan måste göra något för att hålla flickan vid liv. Jag får känslan av att det har något med blod att göra...

Tankar

Nu är det riktigt svårt att lägga ifrån sig boken. Det blir mer spännande för varje sida.

Boken är väldigt bra detaljerat skriven, och man ser det mesta framför sig. Det är viktigt för att kunna tycka om en bok, att man verkligen lever sig in i handlingen. En sak som jag kände igen mig på var när Oskar ville träffa flickan och han gick ut till lekplatsen och låtsades som att han inte visste att hon var där. Precis så var jag när jag var liten. Jag vågade inte börja prata med någon, utan rörde mig runt den personen, så att vi skulle börja prata automatiskt. På det sättet ser jag det framför mig, hur de sitter vid lekplatsen och tittar på varandra.

I prologen i början av boken, pratade några poliser om en man och en liten flicka som flyttat till Blackeberg, och ett flyttlass hade kört dem. De hade knappt några saker med dig, och de skulle köras på natten. Det är något underligt med mannen och flickan. För killen som körde dem får veta något om dem av polisen, och han tänker inte berätta för någon att det var han som körde dem. Vad det underliga med dem är vet jag inte än. Men jag tror jag har förstått att "mannen" måste vara Håkan och flickan måste vara flickan som Oskar lärt känna.

26 september, 16:20 sidorna 65-70

Tankar

Oj hjälp! Nu händer det grejer. Den lilla flickan måste vara vampyr!

Man har fått följa en grupp människor lite då och då i boken. De är alkoholister och man får följa hur de lever och så. När en av dem, Jocke, är på väg hem från bion hör han en liten flickas röst som ropar efter hjälp. Han bär upp flickan och hon tar då tag om hans hals, biter och dricker hans blod.

Jag tror att Håkan mördade den unga pojken i början av boken, för att ge flickan, som heter Eli, blodet. Det var därför pojken var tömd på blod. Och det är därför Eli pratar om att Håkan måste hjälpa henne för att överleva. Den här gången gjorde hon det utan hans hjälp.

30 september, 17:45 sidorna 70-116

Nu har andra delen börjat, och den heter "Kränkning".

Jockes alkiskompisar letar efter honom, och tycker det är konstigt att han inte har hört av sig. Någon känner på sig att han är död.

Oskar råkar ut för Jonny och killarna igen. Nu är Thomas med också, hans gamla kompis från lågstadiet. De piskar honom så att han börjar blöda. Han tycker det är så orättvist, så han börjar gråta. När killarna ser det slutar de och springer därifrån. Thomas ger honom först ett sista slag med piskan, rakt i ansiktet. Efteråt drömmer Oskar sig bort och ser sig själv hugga Thomas med en kniv, medans hans mamma ser på.

När han träffar Eli tycker han att hon ser annorlunda ut, svagare och sjukare. Hon har börjat fått vita slingor i håret vilket han tycker är konstigt.

Håkan är på badhuset i Vällingby och söker ett nytt offer. Han blir ensam med en kille i tretton-fjorton årsåldern och tänker slå till. Han gör som vanligt så att offret blir medvetslös. Killen måste leva för att det inte ska vara meningslöst. Han kan inte ge blod från en redan död människa till Eli, det kan vara farligt.

Någonting går snett, och han hinner inte börja med sitt arbete innan killen vaknar och börjar gallskrika där han hänger uppochner. Tre män som hört detta kommer in i omklädningsrummet där Håkan och killen är. Då känner Håkan att det är slut och håller koncentrerad svavelsyra över sitt eget ansikte.

Tankar:

Jag tycker att det är på tok för mycket människor hit och dit. T.ex. har jag inte kommit underfund med vem denna Tommy är. Han får helt plötsligt en hel del där det handlar om honom och hans mamma, när de är hemma hos hennes nya kille. Det förvirrar mig, och det värsta som finns enligt mig är när man läser en bok och inte förstår något. Och sen är det helt plötsligt en Gösta som har hittat Jockes kropp, och vet att han är död. I nästan en och en halv sida sitter han och pratar med sina katter om att han inte kan gå till polisen och berätta vad han har sett.

Det blir rörigt som sagt, för det är svårt att förstå läsningen just då i de delarna. Plus att det är svårt också att veta vad man ska återberätta.

Bortsett från det är boken jättespännande. Och jag kom på när jag satt och läste på baksidan här om dagen, att på min bok så är det en suddig bild på en liten flicka som stirrar ut genom ett fönster. Det hjälper att se det mera framför sig. Jag brukar tänka att det är Eli.

En händelse i boken är när Tommy är hemma hos hans mammas nya pojkvän:

” – Vad är det för pokaler?”

Staffan slog ut med handen mot bucklorna på pianot.

– Dom här?

Nej din dumme jävel. Pokalerna dom har i klubbhuset nere vid fotbollsplanen naturligtvis.”¹

Det här fick mig att skratta. Dels för att det för en stund lättade upp stämningen och allt det tragiska i boken. Men också för att det är verklighet för mig. Jag och min storebror brukar alltid idiotförklara vår familj på det här sättet, visserligen gjorde inte Tommy det högt som vi brukar men ändå. Det är min vanligtvis dåliga humor.

7 oktober, 12.26 sidorna 116-228

Nu blir det mycket att sammanfatta. Det är svårt att lägga ifrån sig boken och ta ett avbrott och skriva vad man läst. Jag vill bara läsa vidare och se vad som händer.

Som sagt så försökte Håkan ta livet av sig genom att hålla saltsyra på sig själv. Han misslyckades med det och blev inlagd på Danderyds sjukhus. Hans ansikte var helt förstört, näsan hade fränts bort och var bara två hål i huvudet. Munnen var borta, hans ena öga hade runnit över kinden som inte längre fanns. Hans andra öga var vidöppet och av ögonlocket var det bara en hudflisa kvar. Ben och brosk stack ut. Jag rös verkligen när jag läste det där, författaren har verkligen lyckats att skriva detaljerat och målande. Det är nästan så att jag blev lite rädd av den skildringen jag fick framför mig.

När poliserna hittade Håkan i badhuset, alldeles förstörd, ropade han efter Eli. *”Eli, Eli”*. En av poliserna, Staffan, reagerade på det. Han trodde att Håkan ropade på Gud, eftersom Eli betyder just Gud. Det var det sista Jesus sa på korset: *”Eli, Eli, lema sabachtani” – Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?”*² Han har ingen aning om vem Eli egentligen är.

Över till Oskar... Jag får känslan att han verkligen har blivit starkare som person. Efter att han träffat Eli tror jag att han känner att han är någon, och inte är värd att behandlas så som killarna i skolan behandlar honom. På en gypalektion i skolan vågar han stå på sig och säger ifrån när Jonny och de andra retar honom. Och en dag när han blir ensam med Jonny och Thomas på isen går det så långt att Oskar slår Jonny med en käpp så att han börjar blöda från örat. Oskar blev nog riktigt rädd själv för vad som hände.

Samtidigt som händelsen med Oskar och Jonny hände, så på samma is är det några småbarn som åker skridskor. Plötsligt är det en liten kille som har snubblat på något. Det visar sig vara en kropp som en fastfrusen i isen. Man får lite senare veta att den fastfrusna kroppen är Jocke, en av alkisarna. Poliserna väcker dessutom misstankar att den sängliggande Håkan har något med mordet att göra.

Tankar

Håkan är en stor del av det tragiska i boken tycker jag. Jag menar, hur en människa kan bli så... tom. I boken beskriver författaren lite om hur Håkan var tidigare, det visade sig att han har varit svensklärare. Vad hände med honom? Han var en helt vanlig människa, som lärde ut svenska som sitt jobb. Trivdes han? Var han lycklig? Vad hände sen egentligen? Jag själv tycker att det är rätt intressant, hur en människa kan förvandlas bara så där...

Mer om vad som hänt:

Eli försvann till en början, när Håkan lades in på sjukhus. Hon visade sig inte och Oskar fick inte tag i henne. Sen en kväll ringer hon på hos en kvinna, den första känslan jag fick var att det var hennes granne. Eli sa att hon väntade på sin pappa som aldrig kom, och frågade om hon fick låna telefonen. Kvinnan bjöd in henne.

Redan då, när Eli klev in genom dörren förstod jag att hon skulle skada kvinnan för att få det hon behövde.

---

¹ Ajvide Lindqvist John, *Låt den rätte komma in*, s.106

² Ibid, s. 134

Kvinnan verkade så ensam, men ändå stod det två vinglas på bordet och en ostbricka. Så hon måste ha haft besök, som troligen gått. Eli satte sig i soffan bredvid henne och lät henne vila sitt huvud i hennes knä. När kvinnan somnat passade Eli på, högg till i hennes hals och började suga blodet. Det var något annorlunda den här gången. Kvinnans blod smakade morfin och ruttet, sjukt liksom. Hon hade cancer. Morfinet gjorde Eli alldeles dåsig och vinglig.

På något sätt började kvinnans hus att brinna. Och ett vittne såg kvinnan komma ut från huset, genom fönstret. Hon brann. Hela hon stod i lågor. Ändå gick hon runt på gården, men händerna i vädret och såg sig omkring innan hon föll ihop i snön.

När polisen kommer till platsen och undersöker ser de små fortspår, lika små som ett barns. Det konstiga är bara att det ser ut som trestegshopp. Det är så stora mellanrum mellan kliven. Efter obduktionen på kvinnan såg man också att hon inte hade någon rök i lungorna. Vilket betydde att hon redan var död när hon gick runt brinnandes utanför huset.

Samtidigt som allt detta, så känns det som att Lacke och Virginia har hittat varandra. Och det tyckte jag var lite gulligt. Därför kändes det så ledsamt när de satt hemma hos Gösta en kväll och drack lite, och Lacke sa dumma saker till Virginia. Han var full och ledsen över att hans bästa vän, Jocke, hade dött.

När Virginia lämnade lägenheten eftersom hon blev sårad, kände jag bara "Nej, förstör inte det här nu". Då hände det som inte fick hända. Eli väntade på henne.

Eli satt i ett träd och hoppade ner på Virginia med en sådan duns att hon föll till marken. Eli började hugga på hennes hals och dricka hennes blod. Som tur var kom Lacke efter för att be om ursäkt för vad han hade gjort, och hjälpte henne få bort Eli. Virginia klarade sig. Men något konstigt hände med henne. Efter attacken mådde hon dåligt, vilket jag förstår. Men hon började också dricka sitt eget blod. Läskigt...

I en scen i boken får Oskar reda på vad Eli egentligen är för något.

En kväll träffas de nere i källaren, Oskar hade precis frågat några dagar innan om han fick chans på Eli och hon svarade ja. Jag tror inte att hon förstod vad det var riktigt, men i alla fall. Då föreslår han att de ska göra en kul grej och tar fram en kniv och skär sig själv i handen. Jag har sett sådant på filmer, att man går i förbund med varandra. Man typ skär sig så att det kommer blod, och sen blandar det med någon annans. Jag tror det var det Oskar ville med Eli. Men Eli blev helt paralyserad när hon såg blodet, och när det droppade på marken så böjde hon sig ner och slickade upp det.

Ända sen det hände började Oskar undvika henne, för att han tycker hon är läskig. Han har förstått att hon är en vampyr.

Tankar & Reflektioner

Jag har funderat lite på varför boken heter som den heter. Det verkar som att Eli måste få höra att hon är *inbjuden*. Kanske har det något med det att göra? Som sagt, det är bara en hypotes, så jag får spåna vidare i det där...

När Eli kom till kvinnan tyckte jag att hon reagerade på ett väldigt konstigt sätt. Hon släppte in ett främmande barn, och lät henne gå hur hon ville i huset. Dessutom lät hon henne stanna och hon la sig i Elis knä och somnade. Så skulle jag i alla fall inte bete om ett barn skulle låna telefonen i mitt hem. Jag skulle väl i alla fall först och främst fråga vem hon är, och hur jag kunde hjälpa henne att hitta sin pappa. Inte låta henne gå runt i huset själv och göra lite som hon själv vill.

Det här med att vara en vampyr kanske smittar. Om man blir biten men överlever, som Virginia, kanske man blir vampyr själv. Det verkar nästan som det, eftersom hon börjar känna suget av att dricka sitt eget blod.

När jag läste om händelsen med Virginia och Lacke, deras bråk och hur Virginia blev sårad av det, fick mig att tänka på en gång när jag och min pojkvän bråkade. Vi hade inte hunnit bli tillsammans då, men vi hade känslor för varandra. Han var lite nere just då, för han hade tappat kontakten med någon som betydde mycket för honom. Vi började då bråka över en liten bagatell, men det blev värre eftersom han mådde dåligt och jag mådde dåligt över att han mådde som han gjorde. Vi sa båda saker till varandra som vi verkligen inte menade. Jag blev sårad, han blev sårad. Det löste sig till slut, men det var nära på att vi gick skilda vägar redan där. Jag har lärt mig av detta att det gäller att ta hand om varandra. Vi lever bara en gång, och utan våra anhöriga är vi ingenting. Tänk om Lacke inte hade hunnit ikapp Virginia, då hade hon kanske inte överlevt. Det är just därför man ska undvika situationer som dem.

lördag 18 oktober 14:58

sidorna 228- 256

Eli kom till sjukhuset där Håkan låg, och tog sig in i hans rum. Hon måste ha klättrat upp för väggen, och sen öppnade Håkan fönstret åt henne.

Håkan ville att hon ska bita honom, och det gjorde hon. Sen när sjuksköterskan kom in i rummet hann hon inte fram till fönstret, innan han hade hoppat ut.

Nu tror man självklart att Håkan är död, borta för gott. Men nej, när mannen som ska obducera honom märker att han blöder, märker han också att han rör på sig. Obducenten blir då istället offer för Håkan, som dödar honom så brutalt att han inte är igenkännlig efter dådet.

"– Säg att jag får komma in?". Det var vad Oskar sa till Eli när hon öppnade dörren för honom. *Säg att jag får komma in.* Det är något med det där att komma in. Det vill visa något samband med titeln.

Oskar rymde från sin pappa för att han längtade efter Eli, och hans pappa var ändå så full så han märkte det knappt. Han liftade hem och ringde på hemma hos henne. Till en början när han blev inbjuden var han lite försiktig, eftersom han visste vad hon var kapabel till. Men sen kysste hon honom. Då kom han in i någon konstig dröm av något slag som handlade om typ mat, vilket jag inte riktigt förstod.

Eli berättar senare att hon egentligen heter Elias, och Oskar reagerar på att det är ett killnamn.

Tankar

Som jag sagt tidigare så måste det smitta på något sätt. Det där att bli biten av Eli, för nu verkar Håkan lite vampyraktig. Dessutom verkar han odödlig, eftersom han ramlade från 10 våningar men ändå lever. Jag kommer ihåg att han sa att han ville vara med Eli, att slippa fängelset och bara vara med henne. Därför högg hon honom och drack hans blod. Det kanske gör så att han får vara med henne nu. Men varför vill han vara med henne? Hon är tolv år, han är fyrtiofem. Jag har förstätt att han är lite av en pedofil, men han verkar verkligen älska henne.

Tisdag 21 oktober, klockan 12:19

Sidorna 256- 298

Den fjärde delen heter "Här kommer trollens kompani!"

En ganska läskig händelse som har hänt är att en man var ute och körde i mörkret, och plötsligt kommer någon gående mot honom, mitt på vägen. Mannen är nära att köra av vägen. Denna någon är en människa med blå sjukhusdräkt och inget ansikte, Håkan. Det blir fullt pådrag för att få tag i honom.

Känslan jag får av att läsa det där stycket, är lite samma känsla som i en skräckfilm. En man är ute och kör en kväll, och tvingas av vägen av ett monster som kommer mot honom, helt omedveten att det kommer en bil i motsatt riktning. Det känns så skräckfilmsaktigt.

Samtidigt som Håkan är på vift, sitter Oskar och läser tidningen, och kommer till artikeln med mordet på Jocke. Då märker han på en av bilderna att han känner igen den lilla tröjan som hittades bredvid kroppen. Elis tröja. Det var då han förstod att det var hon som hade gjort det. När han läste vidare i artikeln stod det att polisen hade stora misstankar att det var samma mördare som mördade killen i skogen, alltså Håkan. Det var då han började förstå att det var samma man som bodde där med Eli, i porten bredvid Oskar.

Någon jag verkligen tycker synd om just nu är Lacke. Han har insett att det är Virginia han vill leva med och han har till och med bestämt sig för att sälja sin frimärkssamling, så att de kan bo fint och leva tillsammans. Jag känner på något sätt medlidande med honom, eftersom hans drömmar troligtvis inte kommer slå in på grund av att Virginia mår som hon gör, och det faktum att hon är en vampyr...

Det jag precis läste fick mig att må ganska dåligt faktiskt. Det var en scen hemma hos Gösta när Virginia kom dit. Lacke var också där, så hon kunde inte göra det hon kom dit för att göra, ta blod av Gösta. När hon kommer hoppar alla hans katter på henne och hänger sig fast och biter på henne. Lacke blir självklart rasande och försöker slita loss alla katterna. Det som är så hemskt är att han gör verkligen katterna illa, riktigt illa.

Jag tycker att det är jobbigt att läsa sådant där för att jag själv älskar katter. Det gör ont i magen när jag läser eller hör om sådana hemska grejer. Så är jag om det händer saker med alla djur, men speciellt katter. Tanken att det kunde hända mina egna katter, mina änglar, är oacceptabel.

Samma dag, klockan 20:49

Sidorna 298-338

Polisen har börjat fått upp spåret till Håkan. De har fått reda på vem han är, och fått tag på ett fotografi på hur han såg ut innan hans ansikte försvann. De tog hjälp av en annan gammal brottsling som sålt en klocka till Håkan, för att få någonting att gå på.

Eli visade Oskar vad som händer om hon kommer in hos honom, när han inte välkomnat henne in. Det visade sig att det kom blod från hennes ansikte, hals, ja från hela henne. Inte förrän Oskar skrek förtvivlat att hon fick komma in, slutade blodet att rinna.

När Eli kysste Oskar fick han bilder i huvudet. Bilderna var Elis minnen som han fick ta del av. Hon berättade också att hon tidigare varit en kille. I minnena fick Oskar vara med om när någon gjorde henne illa, när hon var kille.

Oskar tror senare att han också är smittad och kommer bli vampyr, för att han har fått Elis blod blandat med sitt eget. Jag däremot tror inte att han är det, utan han jagar upp sig i onödan.

När Eli behövde blod denna gång gick hon till Tommy, som hon knappt känner, och bad att få lite. Han fick femtusen kronor för att hon skulle snitta i hans armveck och ta en liter.

Tankar

Jag förstår inte hur Oskar vågar vara kvar hos Eli. Speciellt inte nu när han vet vem mannen hon bor med är, och att han är på väg till henne. Dessutom vet man inte riktigt vad hon är. En tjej, *eller* kille, som levtt i tvåhundra-tjugo år? Jag skulle fly fältet direkt nästan. Eller i alla fall nypa mig i armen och börja fundera om allt bara var en dröm eller inte.

Angående det att hon tog blod av Tommy: Det var väl bra att hon *bad* om det den här gången, och att hon varken dödade eller smittade honom. Men hur sjutton kan man gå med på det som Tommy gjorde. Det verkar rätt sjukt om jag får säga det själv. Han vet knappt vem hon är, och vad hon ska med blodet till. Han gick bara med på det. *Snitt*, varsågod och tack för pengarna.

Helt plötsligt i texten börjar författaren ändra Elis benämning från *hon* till *han*. Det är ganska förvirrande, och ibland fick jag läsa en extra gång för att förstå att det var Eli det var frågan om.

Jag fastnade för ett citat i texten:

*"Syns du i speglar? Första gången jag såg dig var i en spegel."*³

När jag läste detta tolkade jag direkt som att man ser sig själv i den personen man säger det här till. Att man är lika på ett sätt, så att man känner igen sig i sig själv i den personen.

fredag 24 oktober, klockan 11:31

sidorna 338-370

Eli bestämde sig för att fly, för att hon vet att Håkan är på väg. Tyvärr hann hon inte långt.

Håkan får tag i henne när hon är i källaren. Han torterar henne, men hon kommer undan - sönderslagen. Eli lyckades sticka in en påle i Håkans öga, så att han förlorade synen helt. Hon lyckades också få honom ur balans när han kom efter henne, och då låste han dörren så han inte kunde komma ut.

Samtidigt så var Tommy i källaren och hörde allting. Och när Eli kom loss och låste dörren om Håkan, låste hon också om Tommy. När han går där nere i mörkret och strävar ser han ett lik. Ett lik som lever. Utan ansikte, utan ögon - Håkan. Tommy slår ner Håkan med statyetten han snodde från Staffan, och när Håkan låg ner fortsatte han att slå och slå.

När Staffan kom ner i källaren för att prata allvar med Tommy om det som hände i kyrkan, att Tommy satte eld på dopfunten, hittar han honom först inte. Sen ser han käppen som Eli hängt för låset på dörren till källarförrådet. Den är blodig. Staffan tror att det begås något brott innanför dörrarna, men bestämmer sig för att inte kalla på förstärkning, det skulle ta för lång tid. Han öppnar dörren och går in. Där inne sitter Tommy på knä och slår med en sten, som jag tror är statyetten, på någonting som ska vara en människokropp men som är för illa därän att det inte syns. Samtidigt sitter han och sjunger:

"Tvåhundra-sjuttiosju elefanter balanserade på en liten, liten tråååå..."

Det läskiga är att kroppsdelarna som Tommy sitter och hackar på börjar röra på sig och försöka resa sig...

---

³ Ajvide Lindqvist John, Låt den rätte komma in s. 308

Virginia är inlagd på sjukhus men vill inget annat än att dö. Därför skickar hon efter en sköterska som hjälper henne att dra upp gardinerna för fönstren, och i samma sekund fattar Virginia eld.

Lacke blir självklart helt förstörd av händelsen. Hans Virginia är borta, för alltid. Han bestämmer sig för att leta reda på *det* som dödade henne och döda det.

Tankar & Reflektioner

Jag undrar vad det är som har fått Tommy att hallucinera. Det känns riktigt läskigt, när man ser scenen framför sig. Jag kom faktiskt att tänka på en annan film- "*Sweeney Todd*". Det är en musikalisk thriller, som handlar om en barberare som mördar sina kunder. Riktigt dålig film, men i alla fall, det hör inte hit. Jag fick en bild av den filmen när jag läste det där.

*"En liten elefant, en liten tecknad elefant, och här kommer (tuuut) den STORA elefanten, och så ... upp! ... med snablarna och tuta "A", sen kommer Magnus, Brasse och Eva och sjunger: Där! Är där. där man inte..."*⁴

Jag får barndomsminnen av det här citatet. "*Fem myror är fler än fyra elefanter*"- världens bästa barnprogram. Härom dagen gick jag faktiskt runt och sjöng på just den där sången: "*Där är där, man inte är... lalala.*" Hur bra som helst. Faktum är att jag faktiskt önskade mig alla avsnitt av barnprogrammet förra julen, och visst fick jag det. Så nu kan jag kolla på det när jag vill och minnas.

Lördag 25 oktober, klockan 10:19

Sidorna 370-415

När Oskar kom till skolan första gången efter det han gjorde på Jonny, var det många av killarna som klappade honom uppmuntrande på ryggen och de tyckte det han hade gjort var bra. Ingen knuffades eller sa dumma saker till honom. Han insåg på något sätt att han var lika mycket värd som alla andra, att de var barn precis som han.

*"Under mattelektionen tittade han upp från sin bok, såg på klassen han gått med i sex år. De satt med huvudena böjda över uppgifterna, tuggade på pennor, skickade lappar till varandra, fnittrade. Och han tänkte: De är ju bara barn."*⁵

Oskar skulle gå av tunnelbanan, han tittade på sin Rubiks kub som han precis hade stulit från en affär för att ge till Eli i avskedspresent. Han såg att på perrongen han skulle gå av stod Jonny och Tomas. Han försökte springa ifrån dem när han gick av, men de hann ifatt. De höll i honom och böjde honom över perrongen, ner över rälsen precis när ett tåg var på väg in. För en sekund trodde jag faktiskt att de skulle döda honom, men de drog bort honom i sista sekund.

Lacke såg bilden på Håkan på löpsedlarna. Han kände igen honom från den kvällen när hela gänget satt på kinesen och den där okände mannen kom in och bjöd Lacke på en whiskey. Det var han, Håkan Bengtsson. Lacke visste var han bodde, så han gick dit.

Lägenheten stod öppen och tom. När han gick in i badrummet möttes han av ett badkar fullt med blod. I det låg en liten varelse. Han visste inte om det var en flicka eller pojke, eftersom den inte hade något könsorgan. Lacke kände igen varelsen, från kvällen när Virginia blev överfallen. Han ville döda det som låg där i badkaret, så fridfullt med slutna ögon. Precis innan han skulle sticka kniven i Eli kommer Oskar in i lägenheten och skriker.

Oskar lät inte Lacke skada Eli, så istället slog han ner honom med kuben han hade i handen. Eli såg inte att Oskar var där när hon satte sig upp och hoppade ner i den skadade Lackes knä, drog hans huvud intill sig och bet sig fast. Oskar backade ut från badrummet, gick ut i vardagsrummet och började nynna för att inte höra det som pågick i badrummet.

En kväll gick Oskar till skolan. Han skulle hämnas på Jonny och Tomas, hällde T-röd i deras bänkar och tände på. Det blev en större eldsvåda än han hade tänkt sig.

De flesta förstår förstås sen att det var han som gjorde det. Självklart vill Jonny och Tomas ge tillbaka, ännu mer...

---

⁴ Ajvide Lindqvist John, Låt den rätte komma in s. 353

⁵ Ibid. s. 370

En kväll ringer magistern till Oskar och undrar om han ska träna. Magistern lovar att hålla ett öga på honom och inte låta de andra killarna göra honom illa. Men i simhallen väntar Jonny och hans storebror Jimmy. I branden förstördes tydligen mycket de hade kvar från deras pappa.

De lurar in magistern på sitt rum, där väntar en av Jimmys kompisar och slår ner honom. Då är ena delen av planen fixad, nu var Jimmy och Jonny ensamma med Oskar.

De tvingade honom att vara under vattnet i fem minuter, annars skulle de sticka ut hans öga. Jimmy höll ner Oskar under ytan medan Oskar kämpade för att få komma upp. Micke, en av killarna som stod och tittade på, började känna sig väldigt illa till mods och ville att de skulle sluta. Då var det en flicka utanför fönstret som bankade och bad Micke att säga att hon får komma in. Han gör det.

När Oskar inte längre rörde sig drog Jimmy upp honom och var på väg att sticka ut hans öga. I samma sekund kom något inflygande genom fönstret och spräckte glaset i tusen bitar.

Den kvällen dödades Jimmy och Jonny Forsberg och blev lämnade på botten av simbassängen i Blackeberg. Eli räddade sin vän Oskar.

Det sista man får ta del av i boken är en pojke som sitter på ett tåg på väg till Karlstad. Han har mycket packning med sig. En stor koffert och några kartonger. Oskar är fri.

Tankar & Reflektioner

Jag blev faktiskt lättad när killarna i skolan klappade Oskar på axeln, visade att han fanns och att han var någon, men också väldigt arg. Bara för att han hade slagit Jonny så börjar de prata med honom? Tycka att han är något, men så länge Jonny inte är i närheten såklart. De vill inte råka illa ut. Det är så fegt! Vart var alla när Oskar behövde dem som mest, när han var helt ensam, blev utsatt för allt möjligt. Alla blundade, ingen låtsades som att de visste, ingen brydde sig! Jag blir så arg. Varför ska man behöva vara så feg över att hjälpa en annan människa? Det är styrka att kunna göra det tycker jag, både för sig själv och för den personen.

*"Som om alla väntat på att han skulle göra precis det han gjort, och nu när det var genomfört var han en av dem."*⁶

Om jag var Oskar skulle jag drömma mardrömmar varje natt om allt han varit med om. Jag skulle dessutom säkert tycka det skulle varit svårt att leva med mig själv när han lämnade Lacke att dö. Det sista Lacke fick se och höra var Oskar som backade ut ur rummet medan han tyst sa "förlåt".

Nu var det slut, end of story, finito. På något sätt känns det ändå inte riktigt slut. Jag vill veta vad som hände sen. Pojken på tåget är självklart Oskar, och jag tror att i kofferten ligger Eli. Men vad händer? Lämnar han allt, sin mamma, skolan, allt bakom sig. Vad ska han göra? Leva med Eli och bli som hon? Det hoppas jag verkligen inte. Mitt intryck av Oskar är att han är en stark människa. Han vet hur det kommer vara varje dag i skolan, ensamheten, känslan att inte vara någon. Han går dit ändå, även fast han vet att han inte har någon som ser eller kommer hjälpa honom. Det tycker jag är starkt.

I många skolor är det säkert någon eller flera som blir utsatt för samma sak som Oskar. Det tycker jag är hemskt. Hemskt att folk blundar för det de ser, inte hjälper och ställer upp.

Det har varit blandade känslor när jag läst den här boken. Den har till och med skrämt mig. Jag har blivit lite mer rädd när jag går en mörk kväll genom skogen på väg till träningen...

Jag har tänkt lite extra på titel. Låt den rätte komma in. Det kanske är just så, att man ska låta den rätte komma in. Inte vem som helst, för man vet aldrig vad som kan hända.

Mina förväntningar på boken var höga. Trots att jag tyckte att det var lite rörigt stundtals, så var boken riktigt bra. Den var bra skriven, målade och detaljerad.

Det var ett bra sätt att läsa en bok på det här sättet, fast det var jättejobbigt när man ville fortsätta läsa istället för att skriva allt som hänt. Men tänker jag efter så kommer jag ihåg mer vad jag läst på det här sättet.

Jag längtar tills vi ska få se filmatiseringen på bio.

*Jessica Karlsson SPElit08
HT-08*

---

⁶ Ajvide Lindqvist John, Låt den rätte komma in s. 370